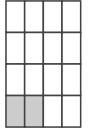

Zona poreskog sumraka

Medij - Rubrika: DANAS - Biznis
Datum: Pon, 05/05/2014
Površina članka: 1036cm2
Strana: I

Zemlja: Srbija
Autor: Željko Pantić
Deo: 1/2

INDUSTRIJA IGARA NA SREĆU I PORESKI SISTEM SRBIJE

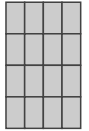

Zona poreskog sumraka

Strane III-VI

Medij - Rubrika: DANAS - Biznis
Datum: Pon, 05/05/2014
Površina članka: 1036cm2
Strana: III

Zemlja: Srbija
Autor: Željko Pantić
Deo: 2/2

DANAS
BIZNIS
conferences@danas.rs

Hotel Hyatt Regency, 29. april 2014. godine

Danas
CONFERENCE
CENTER

INDUSTRIJA IGARA NA SREĆU I PORESKI SISTEM SRBIJE

ŽELJKO PANTIĆ

Zona poreskog sumraka

Država u kojoj državna lutrija ima gubitak, a ogroman deo tržišta igara na sreću ne donosi ni dinar poreskog prihoda jednostavno mora imati budžetski deficit. Država u kojoj svega 500 poreskih inspektora treba da kontroliše plaćanje svih poreskih prihoda u celoj državi nema nikakvu realnu šansu da taj budžetski deficit značajnije smanji. Kada se ovome doda najava o smanjenju broja zaposlenih u javnom sektoru, postavlja se pitanje ima li zaista Srbija toliki višak zaposlenih ili je glavni problem Srbije struktura zaposlenih u javnom sektoru, a ne samo njihov broj

Industrija igara na sreću samo je jedan od primera ovog fenomena. Celokupni sektor onlajn kladjenja praktično punu deceniju je u celosti van bilo kakve, a kamoli poreske kontrole, a tek nedavno su napravljeni prvi ozbiljni koraci ka tome da se nekako krene sa uvođenjem ovog dela industrije igara na sreću u pravni i poreski sistem Srbije. Tako je samo na onlajn kladjenju država Srbija u prethodnim godinama izgubila ogroman poreski prihod, ali je taj veliki gubitak u stvari sitniš u poređenju sa pravom paukovom mrežom crnih kladionica, kazina i drugih nelegalnih objekata za igre na sreću koji praktično odvlače najmanje trećinu celog tržišta igara na sreću u zonu poreskog sumraka, u kojoj se okreću desetina miliona evra. Taj deo crnog tržišta igara na sreću niko organizovano ne suzbija, i to je tako godinama, pošto ukupno 500 poreskih inspektora u Srbiji ne uspevaju da uteraju mnogo prioritarnije poreske prihode poput PDV-a ili poreza i doprinosa na zarade, tako da je ozbiljna poreska kontrola crnih kladionica i kockarnica širom Srbije više u domenu naučne fantastike. Desetina miliona evra crne gotovine generiše se u kladionicama i kockarnicama širom Srbije, a gde i kako se taj novac troši, i koliko je upravo u ovoj oblasti jedan od glavnih izvora crnih fondova organizovanog kriminala u Srbiji, to kao da nikoga u Srbiji ozbiljno ne interesuje.

Ono što se danas može sigurno reći, to je da je u ubedljivo najnepovoljnijem položaju upravo onaj deo industrije igara na sreću koji postuje zakone, plaća poreze i trči neravnopavnu trku na tržištu u kome praktično nema nikakve kontrole i u kome najbolje prolaze oni koji se najmanje drže zakona. Tako je i jedna od neminovitih posledica takvog stanja na tržištu industrije igara na sreću i postojeca kriza finansiranja profesionalnog sporta u Srbiji, pa tako umesto da kladionice koje žive od sporta, budu jedan od glavnih izvora sponzorskih prihoda za sport, imamo potpuno suprotnu situaciju da sport u Srbiji milionski sponzoristu iznemogla javna preduzeća koja uglavnom sa sportom nemaju nikakve veze. Veliki broj najvećih evropskih fudbalskih klubova, ali i velikih evropskih liga poput španske lige, imaju upravo kladionice kao svoje naslovne ili generalne sponzore. U Srbiji najveći državni pseudo-sponzori fudbala su naftne kompanije, osiguravajuće kuće, državne banke, koje sa fudbalom imaju veze koliko i sa vodom na Marsu, dok nijedne kladionice nema ni za lek. A i onaj deo poreskih prihoda od igara na sreću koji se ubere i koji ide ka sportu, vredan oko 400 miliona dinara godišnje, većim manevrima sportske birokratije praktično u celosti je sklopljen od bilo kog aktuelnog sportskog rezultata ili takmičenja i troši se na neku vrstu pseudopenzioniranja fondacija koje plaćaju bivši uspešni sportisti i njihove penzije budu u nadležnosti PIO fonda, ili nekih drugih državnih organa, što bi u svakoj normalnoj državi bilo sasvim logično, u Srbiji se praktično 85 posto sredstava od igara na sreću umesto na razvoj postojećeg sporta, troši na pseudo-penzioneri fond u kome se stvarno čovek može zapitati po kom kriterijumu se ta sredstva dodeljuju i koja se poruka time šalje. Tako ispada da bi Dušku Vujoševiću bilo mnogo pametnije da je pre deset godina otišao u penziju kao zaslužni sportista, i ušao među 550 privilegovanih sportista koji su doživotni penzioneri, nego što je nastavio da iz godine u godinu stvara rezultate, osvaja titule i pobeđuje u Evroligi. Ispada da je zlatna ili srebrna medalja na nekom svetском prvenstvu u nekom poluamaterskom sportu koji je globalno potpuno beznačajna postala vrednija od ogromnih rezultata u velikim sportovima koji imaju globalni medijski značaj i zaista nose tu suštinsku pozitivnu promociju države Srbije preko sporta. Tako danas imamo apsurd da

va, do onih koji to nisu. Da se unapred zna koliko donosi titula u fudbalu ili odbojci, koliko plasman u TOP 16 Evrolige u košarki ili plasman u TOP 6 u vaterpolu, i da nakon toga onaj ko ima rezultate ima i nagradu, a onaj ko nema rezultate jednostavno nađe druge izvore finansiranja. Ovakvo imamo apsurd da nam sport finansijski i infrastrukturno odumire, da klubovi koji godinama nemaju apsolutno nikakve takmičarske rezultate, ujedno

zato je i ključno pitanje industrije igara na sreću i poreskog sistema Srbije može li Srbija drugačije preraspodeliti one koji danas rade u javnom sektoru, pošto je jasno da u određenim segmentima postoje hiljade ljudi koji treba da budu otpušteni, dok na primer u poreskoj upravi, ali i mnogim drugim nedostajaju doslovno hiljade ljudi. Tako je već danas jasno da bi zapošljavanje novih 100 poreskih inspektora vrlo brzo dovelo do toga da bi crna industrija igara na sreću jako teško mogla da nastavi sa postojećim zenom modom u kome uzima sve, a nikome ne daje ništa. Uvođenje onlajn kladjenja u poreski sistem dodatno bi uvećalo poreske prihode koji su praktično punu deceniju ravni nuli, tako da bi samo u ovom segmentu bilo koji trošak novog zapošljavanja poreskih inspektora mogao da se višestruko isplati, u vrlo kratkom roku. Ovakvo, kukati zbog sive ekonomije koja nosi preko 40 posto BDP-a Srbije, a u isto vreme držati broj poreskih inspektora na nivou koji je potpuno nerealno nizak, potpuno je besmisleno. Naš narod kaže: "Sve se može, kad se hoće", tako da ukoliko neko zaista želi da suzbije sivu ekonomiju, posebno u jednoj tako široko zastupljenoj oblasti kakve su igre na sreću, gde je jako teško ostati anonimni i nevidljiv, to nije nikakva nemoguća mislija, to je nešto potpuno realno i potpuno dostižno, u roku ne dužem od šest meseci.

neko ko je osvojio srebrnu medalju u nekom perfirnom sportu na Olimpijadi u Seulu 1988. godine danas ima debelu državnu penziju, dok na primer Partizan koji je bio prvak Evrope u košarki ili vaterpolu, sada treba da se ugasi zato što nema ni za plate igrača i trenera.

Upravo zato, prva odluka koja bi trebala da prati odluku države da potpuno ukine sva sponzorstva javnih preduzeća u sportu, je ona po kojoj se 400 miliona dinara koje država ubira od igara na sreću u celosti usmeravaju ka nagradama za osvojena takmičenja, počevši od najznačajnijih sportista koji su doživotni penzioneri, nego što je nastavio da iz godine u godinu stvara rezultate, osvaja titule i pobeđuje u Evroligi. Ispada da je zlatna ili srebrna medalja na nekom svetском prvenstvu u nekom poluamaterskom sportu koji je globalno potpuno beznačajna postala vrednija od ogromnih rezultata u velikim sportovima koji imaju globalni medijski značaj i zaista nose tu suštinsku pozitivnu promociju države Srbije preko sporta. Tako danas imamo apsurd da

zato je i ključno pitanje industrije igara na sreću i poreskog sistema Srbije može li Srbija drugačije preraspodeliti one koji danas rade u javnom sektoru, pošto je jasno da u određenim segmentima postoje hiljade ljudi koji treba da budu otpušteni, dok na primer u poreskoj upravi, ali i mnogim drugim nedostajaju doslovno hiljade ljudi. Tako je već danas jasno da bi zapošljavanje novih 100 poreskih inspektora vrlo brzo dovelo do toga da bi crna industrija igara na sreću jako teško mogla da nastavi sa postojećim zenom modom u kome uzima sve, a nikome ne daje ništa. Uvođenje onlajn kladjenja u poreski sistem dodatno bi uvećalo poreske prihode koji su praktično punu deceniju ravni nuli, tako da bi samo u ovom segmentu bilo koji trošak novog zapošljavanja poreskih inspektora mogao da se višestruko isplati, u vrlo kratkom roku. Ovakvo, kukati zbog sive ekonomije koja nosi preko 40 posto BDP-a Srbije, a u isto vreme držati broj poreskih inspektora na nivou koji je potpuno nerealno nizak, potpuno je besmisleno. Naš narod kaže: "Sve se može, kad se hoće", tako da ukoliko neko zaista želi da suzbije sivu ekonomiju, posebno u jednoj tako široko zastupljenoj oblasti kakve su igre na sreću, gde je jako teško ostati anonimni i nevidljiv, to nije nikakva nemoguća mislija, to je nešto potpuno realno i potpuno dostižno, u roku ne dužem od šest meseci.

Tako je samo na onlajn kladjenju država Srbija u prethodnim godinama izgubila ogroman poreski prihod, ali je taj veliki gubitak u stvari sitniš u poređenju sa pravom paukovom mrežom crnih kladionica, kazina i drugih nelegalnih objekata za igre na sreću koji praktično odvlače najmanje trećinu celog tržišta igara na sreću u zonu poreskog sumraka, u kojoj se okreću desetina miliona evra

neko ko je osvojio srebrnu medalju u nekom perfirnom sportu na Olimpijadi u Seulu 1988. godine danas ima debelu državnu penziju, dok na primer Partizan koji je bio prvak Evrope u košarki ili vaterpolu, sada treba da se ugasi zato što nema ni za plate igrača i trenera.

Upravo zato, prva odluka koja bi trebala da prati odluku države da potpuno ukine sva sponzorstva javnih preduzeća u sportu, je ona po kojoj se 400 miliona dinara koje država ubira od igara na sreću u celosti usmeravaju ka nagradama za osvojena takmičenja, počevši od najznačajnijih sportista koji su doživotni penzioneri, nego što je nastavio da iz godine u godinu stvara rezultate, osvaja titule i pobeđuje u Evroligi. Ispada da je zlatna ili srebrna medalja na nekom svetском prvenstvu u nekom poluamaterskom sportu koji je globalno potpuno beznačajna postala vrednija od ogromnih rezultata u velikim sportovima koji imaju globalni medijski značaj i zaista nose tu suštinsku pozitivnu promociju države Srbije preko sporta. Tako danas imamo apsurd da

zato je i ključno pitanje industrije igara na sreću i poreskog sistema Srbije može li Srbija drugačije preraspodeliti one koji danas rade u javnom sektoru, pošto je jasno da u određenim segmentima postoje hiljade ljudi koji treba da budu otpušteni, dok na primer u poreskoj upravi, ali i mnogim drugim nedostajaju doslovno hiljade ljudi. Tako je već danas jasno da bi zapošljavanje novih 100 poreskih inspektora vrlo brzo dovelo do toga da bi crna industrija igara na sreću jako teško mogla da nastavi sa postojećim zenom modom u kome uzima sve, a nikome ne daje ništa. Uvođenje onlajn kladjenja u poreski sistem dodatno bi uvećalo poreske prihode koji su praktično punu deceniju ravni nuli, tako da bi samo u ovom segmentu bilo koji trošak novog zapošljavanja poreskih inspektora mogao da se višestruko isplati, u vrlo kratkom roku. Ovakvo, kukati zbog sive ekonomije koja nosi preko 40 posto BDP-a Srbije, a u isto vreme držati broj poreskih inspektora na nivou koji je potpuno nerealno nizak, potpuno je besmisleno. Naš narod kaže: "Sve se može, kad se hoće", tako da ukoliko neko zaista želi da suzbije sivu ekonomiju, posebno u jednoj tako široko zastupljenoj oblasti kakve su igre na sreću, gde je jako teško ostati anonimni i nevidljiv, to nije nikakva nemoguća mislija, to je nešto potpuno realno i potpuno dostižno, u roku ne dužem od šest meseci.